

Crush 2

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Tracy Wolff

Crush 2

Deel 2 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0732-8
ISBN 978-94-023-2601-7 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Crush*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Bree Archer & Elizabeth Turner Stokes, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock, Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 by Tracy Deebbs-Elkenaney.
First published in the United States under the title CRUSH: Crave series #2. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Speel Darcy voor me

‘H echt?’ herhaal ik, terwijl haar opmerking een schokgolf van... iets door me heen jaagt. ‘We zijn helemaal niet hecht,’ zeg ik schor.

‘Niet?’ vraagt ze. Nu is zij degene die verbaasd klinkt.

‘Nee, natuurlijk niet!’

‘Au!’ zegt Hudson, terwijl hij een bladzijde omslaat.

‘Sst,’ snauw ik terug. Dan focus ik me weer op Macy. ‘Oké, we praten met elkaar, maar alleen maar omdat hij zijn mond nooit houdt.’

‘Eh, dubbel au,’ merkt Hudson op. Hij klapt met veel misbaar zijn boek dicht en loopt naar het raam. Ik ben opeens bang dat onze wederzijdse wapenstilstand weer zal worden opgeheven en ik kan het echt niet opbrengen om nog een robbertje te knokken tegen Zijne Slechtgehumeurde Koninklijke Hoogheid. In elk geval niet nu.

‘Oké, hij maakt me soms aan het lachen,’ ga ik onnadenkend verder. ‘En hij kan bijzonder charmant zijn als hij dat wil. En hij ziet alles aan mij en de wereld om ons heen. En ja, hij helpt me weleens wanneer ik dat totaal niet verwacht, bijvoorbeeld toen ik er als een berg tegen opzag om in een waterspuwer te veranderen, of toen ik niet wist hoe ik de kaarsen in de bibliotheek moest aansteken, of toen ik...’ Ik zwijg abrupt wanneer het tot me doordringt wat ik zeg. Hoe ik klink.

Macy staart me weer aan, de verbazing en het onbehagen vervangen door pure ontzette shock. Het helpt ook niet dat Hudson opeens heel stil is geworden. Wat het er nog erger op maakt is dat ik hem in me kan voelen, roerloos zwijgend en luisterend.

‘Het is niet wat je denkt,’ zeg ik ten slotte.

‘Oké,’ antwoordt ze met een knikje. Dat is totaal niet wat ik had verwacht. Ze staat op en loopt naar de la met haar pyjama’s. ‘Ik ga denk ik even douchen en het vuil van vandaag van me afspoelen.’

‘Wil je niet wat langer over Xavier kletsen?’ vraag ik als ze naar de badkamer loopt.

Ze glimlacht, een vluchtig lachje waarvan haar hele gezicht opfleurt en dat eindelijk door de ernstige uitdrukking breekt die daar de afgelopen minuten te zien was. ‘Er valt nog niet veel te zeggen,’ antwoordt ze. ‘Maar... je vond hem toch wel leuk, hè?’

‘Absoluut. Hij lijkt me geweldig. En perfect voor jou.’

‘Ja.’ Ze knikt, maar haar glimlach verdwijnt langzaam. ‘Dat vind ik ook.’

Terwijl de badkamer achter haar dichtvalt neem ik in gedachten ons gesprek nog eens door, benieuwd waarom Macy zich zo raar gedroeg. Maar ik kan niets vinden, behalve haar bizarre reactie toen ze hoorde dat Hudson en ik met elkaar praten.

Serius, wat moet ik dan doen? Die jongen woont in mijn hoofd. Moet ik soms alles negeren wat hij zegt?

‘Doe dat alsjeblieft niet,’ zegt Hudson vanaf zijn lievelingsplekje bij het raam. Volgens mij staat hij daar graag omdat hij er als een sombere Brontë-held uitziet.

‘Hou toch op,’ antwoordt hij met dezelfde Britse hooghartigheid als eerder. ‘De Brontë-helden zijn zwak, meelijwekkend en vreemd. Ik ben beslist een Austen-held.’ Hij kijkt me speels aan, steekt zijn kin in de lucht en recht zijn schouders. ‘Meneer Darcy misschien?’

Ik lig in een deuk en dat was precies zijn bedoeling. Hoe kan ik nou

niét lachen? Hij ziet er zo idioot uit in zijn geposeerde houding dat ik niet kan ophouden met lachen. Vooral als hij zogenaamd een beledigd gezicht opzet.

‘Je mag het aan niemand vertellen,’ zeg ik wanneer ik eindelijk ben uitgelachen, ‘maar ik ben nooit een fan van Darcy geweest.’

‘Wat? Maar dat is heiligschennis, zeg ik je. Heiligschennis!’

Hij lacht met me mee. Zijn gezicht klaart op en zijn blauwe ogen stralen. En ik snap het niet. Ik snap het gewoon niet.

‘Wat snap je niet?’ vraagt hij. De lach sterft weg en maakt plaats voor een ernstige uitdrukking die ik niet helemaal kan plaatsen. Maar ja, misschien denkt hij wel hetzelfde over mij.

‘Dat je bij mij zó kunt zijn en toch kwaadaardig bent. Het is totaal onlogisch.’

‘Het is alleen maar onlogisch omdat je niet wilt dat het logisch is,’ antwoordt hij. Dan kijkt hij me beledigd aan, en ditmaal is zijn belediging niet gespeeld. Blijkbaar is de rest van mijn zin tot hem doorgedrongen. ‘Kwaadaardig? Denk je dat ik fucking kwaadaardig ben?’

En van het ene moment op het andere gaat onze gezamenlijke beslissing om dit gesprek niet te voeren in rook op.

‘Hoe zou jij wat jij hebt gedaan anders omschrijven?’

‘Noodzakelijk,’ zegt hij hoofdschuddend, alsof hij niet kan geloven dat we dit gesprek daadwerkelijk voeren. Maar ja, misschien kan ik het zelf ook niet geloven.

‘Noodzakelijk?’ herhaal ik vlak. ‘Denk je echt dat het noodzakelijk was om al die mensen te doden?’

‘Niet doen,’ zegt hij. ‘Vel geen oordeel over me als je niet weet waarover je het hebt. Jij was er niet bij. Ben ik trots op wat ik heb gedaan? In de verste verte niet. Zou ik het weer doen? Jazeker, verdomme. Soms moet je vreselijke, afschuwelijke ijszingwekkende dingen doen om te voorkomen dat er iets nog veel ergers plaatsvindt.’

‘Geloof je echt dat dát is wat je deed?’ vraag ik.

‘Ik wéét dat dat is wat ik deed. Dat jij me niet gelooft wil niet zeggen dat het niet waar is. Het betekent alleen dat je geen moer weet.’ Hij strijkt met een hand door zijn haar en kijkt weer door het raam naar buiten. ‘Ik begrijp niet waarom ik nog verbaasd ben. Mijn broertje weet ook niets, en toch geloof je hem elke keer opnieuw liever dan mij.’

‘Wat wil je dat ik zeg? Dat ik jou meer vertrouw dan ik Jaxon vertrouw? Dat ik eerder jou geloof dan mijn levensgezel?’

‘Je levensgezel.’ Hij lacht zo venijnig dat er koude rillingen over mijn rug kruipen, ook al weet ik niet waarom. ‘Inderdaad. Waarom zou je eerder mij vertrouwen dan jouw levensgezel?’

‘Zal ik je eens wat zeggen? Dit is niet eerlijk. Je doet alsof het jouw woord tegen het zijne is, maar iedereen op deze school was zo bang voor je dat ze alleen al bij de gedachte dat Lia je misschien kon laten terugkeren uit de dood besloten om mij te vermoorden. Dat doen mensen niet omdat ze iemand niet mogen, wat jij me ook wilt laten geloven.’

‘Mensen zijn bang voor alles wat ze niet begrijpen. Dat is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ fluister ik. Ik probeer hem met mijn wilskracht te dwingen om zich om te draaien en me aan te kijken. ‘Vertel het me dan, Hudson.’

Hij draait zich inderdaad om, maar als onze blikken elkaar kruisen zie ik iets afschuwelijks in die van hem. Iets duisters, wanhopigs en zo intens pijnlijks dat het me bijna in tweeën splijt.

‘Jij denkt dat Jaxon macht heeft, hè?’ fluistert hij tegen me met een stem die op een of andere manier toch de hele kamer vult. ‘Je hebt geen flauw benul wat ware macht inhoudt, Grace. Als je dat wel wist, als je wist wat ik kan, hoefde je me deze dingen niet te vragen, want dan wist je het antwoord al.’

2

De waarheid doet pijn

Mijn hart blijft in mijn keel steken bij de overtuiging in zijn stem, bij de somberheid en afschuw die hij niet eens probeert in te houden. Een deel van me wil hem vragen om het uit te leggen, maar een ander, veel groter deel van me ziet huizenhoog op tegen het antwoord.

Uiteindelijk zeg ik dus niets. Ik lig op mijn bed, met Macy's vergeeten kussen tegen mijn borst geklemd, en luister naar het geluid van het stromende water in de douche.

Hudson zegt ook een hele tijd niets. Hij staat roerloos bij het raam en tuurt naar het gedempt verlichte schoolterrein.

De stilte tussen ons houdt eindeloos lang aan, beladen en ijzig als een winterse toendra, onberoerd door zelfs de kleinste straal licht of warmte. De stilte is zo koud dat het pijn doet, zo leeg dat ze in me echoot en tegen elk deel van mijn binnenste weerkaatst tot er niets is wat géén pijn doet.

Niets wat niet brandt.

Ik sta op knappen, wil wanhopig graag iets zeggen, wat dan ook, om de kille woestijn tussen ons te overbruggen, maar Hudson geeft net iets eerder toe.

'Weet je dat je op je vijfde ontzettend schattig was?'

Dat is het laatste wat ik had verwacht dat hij zou zeggen. De vreemde pijn waarin ik me wentelde maakt plaats voor verbazing en ik vlieg overeind in mijn bed. ‘Wat bedoel je daar nou mee?’

‘Daar bedoel ik mee dat je er met je twee ontbrekende voortanden schattig uitzag als je lachte. Ik vind het een geweldig verhaal dat de eerste er vanzelf uit viel, maar dat je de tweede er zelf uit sloeg toen je twee weken later over het stuur heen dook.’

‘Hoe weet je dat?’ fluister ik.

‘Dat heb je me zelf verteld.’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Dat verhaal vertel ik nooit aan iemand.’ Want als ik dat wel deed zou ik ook moeten uitleggen dat die volwassen tand die ervoor in de plaats kwam zo raar en scheef is omdat de melktand er te vroeg uit werd geslagen, en dat iedereen grapjes over me maakte voordat ik een beugel kreeg. Dat is de reden dat de bever tot op de dag van vandaag mijn minst favoriete dier is.

‘Nou, aan mij heb je het dus wel verteld,’ antwoordt hij. Hij klinkt verschrikkelijk zelfvoldaan. ‘En nu bekijk ik de familiefilmpjes, live en in kleur.’

‘Wat voor familiefilmpjes?’ vraag ik voorzichtig.

‘De filmpjes waarin je er vertederend uitziet in die donkerblauwe jurk met witte stippen waarin je graag door de kamer danste. Het allerleukste vind ik trouwens de bijbehorende strik.’

O, mijn god. ‘Zit je in mijn herinneringen?’

‘Ja, natuurlijk.’ Hij schudt zijn hoofd, maar zijn blik is zacht en het lachje om zijn mond zelfs nóg zachter. ‘Je was echt een waanzinnig snoezig kind.’

‘Dat kun je niet maken!’ zeg ik tegen hem. ‘Je kunt niet zomaar in mijn herinneringen wroeten en bekijken waar je zin in hebt.’

‘Dat kan ik wel. Ze liggen daar toch maar te verstoffen.’

‘Ze liggen helemaal niet te verstoffen! Ze zitten gewoon opgeborgen in mijn hoofd!’

‘Ja, net als ik.’ Hij maakt een handgebaar dat zoveel wil zeggen als: dat weet je toch. ‘Snap je nu wat ik bedoel als ik zeg dat ze daar liggen te verstoffen?’

‘Serieus?’

‘Eh, ja dus. Dat konijnenpakje dat je op je zesde droeg is ook een van mijn favorieten.’

‘O, mijn god.’ Ik leg Macy’s kussen op mijn hoofd en vraag me af of het mogelijk is om jezelf te smoren met regenboogkleurig nepbont. Dat klinkt op dit moment trouwens niet eens als een slecht idee.

‘Waarom doe je me dit aan?’ zeg ik kreunend, terwijl ik probeer te bedenken welke afschuwelijke, vernederende herinneringen hij nog meer kan tegenkomen. Ik weet dat het er niet eens echt veel zijn, maar op dit moment voelt het alsof het aanbod oneindig is.

‘Ik weet het zo net nog niet, hoor,’ merkt hij op. ‘Zelfs ik moet zeggen dat je er een paar flinke flaters bij hebt zitten. Die ene met de kip toen je in de tweede van de lagere school zat was bijzonder gênant.’

‘Ten eerste was het een haan. En ten tweede was hij hondsdom.’

‘Kippen kunnen geen hondsdom krijgen,’ vertelt Hudson me met een geamuseerde grijns.

‘Wat? Natuurlijk wel.’

‘Nee hoor, echt niet.’ Hij lacht. ‘Alleen zoogdieren kunnen het krijgen. Kippen zijn vogels, dus niet bevattelijk voor hondsdom.’

‘Wat weet jij er nou van?’ vraag ik boos, en ik ga op mijn zij liggen. ‘Ben jij soms opeens een kippenfluisteraar?’

‘Jazeker,’ antwoordt hij meteen. ‘Dat ben ik. Hudson Vega, de wereldberoemde kippenfluisteraar. Hoe wist je dat?’

‘Ach, hou toch je kop,’ zeg ik kreunend. Ik gooi het kussen naar hem, maar dat raakt hem niet. Uiteraard niet, want hij staat niet echt bij het raam. Hij zit in mijn hoofd en bekijkt familiefilmpjes. Ik grijp een tweede kussen, verberg mijn gezicht erin en kreun: ‘Je bent echt

een ontzettende lastpak, besef je dat wel? Een enorme, reusachtige, gigantische lastpak.'

'Wauw. Hoe heb ik de herinnering waarin je een woordenboek inslikte kunnen missen? Daar ga ik meteen naar op zoek. Misschien ligt die naast de herinnering aan die keer toen je je bikinitopje kwijt was in La Jolla Cove. Dat weet je toch nog wel, hè? Je was dertien en moest tot je nek onder water blijven zitten tot je moeder je een handdoek kwam brengen.'

'Ik haat je.'

Hij lacht. 'Welnee, je haat me helemaal niet.'

'Jawel, ik haat je wel,' hou ik vol, ook al klink ik als een chagrijnige peuter.

Zijn lach sterft weg. 'Ja, misschien ook wel.' Hij zucht diep en lijkt zijn woorden zorgvuldig te wegen voordat hij verdergaat. 'Je beseft toch wel dat ik alleen de herinneringen bekijk die je zelf al met me hebt gedeeld, hè?'

'Dat kan nooit waar zijn,' zeg ik. 'Ik vertel echt nooit iemand over mijn tand. Of over het bikinitopje. Of...'. Ik stop snel met praten voordat ik er nog meer uit kan gooien.

'Of de keer dat je overgaf op de schoenen van je kleuterjuf?' vraagt hij zacht.

'Waarom zou ik jou dat soort dingen vertellen? Ik vertel ze nooit aan iemand. Zelfs Heather en Macy weten de meeste daarvan niet.'

'Misschien moet je jezelf dat eens afvragen. Als je me echt haat, waarom zou je me dan dat soort dingen vertellen?'

Ik weet niet wat ik hem moet antwoorden. Allemachtig, ik weet niet eens wat ik mezelf moet antwoorden. Misschien laat ik me daarom omrollen tot ik met mijn gezicht naar de muur lig. Want ik heb opeens sterk de indruk dat er heel veel is wat ik niet weet.

De duisternis is terug, die gapende kloof waar ik me al doorheen probeer te wurmen sinds ik weer een mens ben. Maar ditmaal zie ik niet alleen een uitgestrekte leegte. Ik zie ook de ruïne, de verwoesting,

het braakliggende land van wat is... en erger, van wat had kunnen en misschien wel had moeten zijn.

Het doet veel meer pijn dan ik had verwacht.

Hudson stoort me niet meer, maar na een tijdje loopt hij wel weg van het raam en laat zich naast me op de vloer zakken, met zijn rug tegen de rand van mijn bed.

Ik hou mijn ogen dicht en plotseling wordt er aan de binnenkant van mijn oogleden een andere herinnering afgespeeld. Deze gaat over twee donkerharige jongetjes, de oudste is hooguit tien. Ze dragen allebei een ouderwets kostuum en bevinden zich in een donkere, met wandkleden behangen kamer. In het midden van de ruimte staat een enorme tafel, met grote, sierlijk besneden houten stoelen eromheen.

Naast de tafel staat een van de jongetjes, die met tranen in zijn blauwe ogen smeekt: 'Nee, mama, nee! Neem hem alsjeblieft niet mee! Neem hem alsjeblieft niet mee!' Hij blijft zijn smeekbede herhalen, en ik voel mijn borst met elk woord meer verkrampen.

'Ik moet hem meenemen,' zegt ze met een kille, afgemeten stem. 'Hou op met huilen en zeg elkaar gedag, anders gaan we weg zonder afscheid te nemen.'

Het jongetje stopt niet met huilen, maar staakt wel zijn smeekbeden en loopt door de kamer naar het kleine jongetje, dat hem met zijn donkere ogen niet-begrijpend aankijkt. De blauwogige jongen omhelst hem, vervaagt door de kamer om iets van de tafel te pakken en vervaagt met een klein houten paard in zijn handjes terug naar het tweede jongetje.

Hij geeft het stuk speelgoed aan de andere jongen. 'Dit heb ik voor jou gemaakt. Hij heet Jax, zodat je zijn naam niet vergeet. Ik hou van je.' Hij kijkt even op naar zijn moeder. 'Vergeet me niet, Jax,' voegt hij er dan aan toe, met een stem die zo rauw klinkt dat mijn hart breekt.

'Oké, dat is genoeg,' zegt zijn moeder tegen hem. 'Ga je huiswerk afmaken. Ik ben voor het avondeten terug en zal je overhoren.'

Zijn moeder en het jongetje met de donkere ogen vertrekken en

laten het andere jongetje alleen achter in de kamer. Wanneer de deur achter hen dichtvalt zakt hij op zijn knieën en huilt zoals alleen kinderen dat kunnen, met zijn hele lichaam, hart en ziel. Het oneindige verdriet, de pijn en de tranen razen als een lawine door me heen.

Dan komt een man in een net pak de kamer binnen. Hij torent boven de jongen uit en glimlacht. 'Gebruik de pijn, Hudson. Daar word je sterker van.'

Het kind kijkt de man aan en opeens glijdt er een ijzige rilling langs mijn ruggengraat. De haat in zijn ogen behoort toe aan een veel ouder iemand en mijn adem hapert in mijn keel. De jongen staart zijn vader doordringend aan en alles verstilt: de man, het kind, zelfs de lucht die ze inademen. En dan explodeert de hele ruimte. De tafel. De stoelen. Het vloerkleed. Alles spat in stukjes uiteen. Alles, behalve de man, die geamuseerd lacht.

'Uitstekend. Ik zal je moeder zeggen dat ze morgen een pup voor je moet halen.' Hij draait zich om en verlaat de kamer, het jongetje achterlatend op de hardhouten vloer met het aan flarden gereten kleed, zijn knieën vol splinters.

Hij had zijn vader net zo gemakkelijk kunnen verwoesten als de stoelen, maar kon zich er niet toe zetten. Hij weigerde te worden wat zijn vader wilde. Een moordenaar.

De herinnering verdwijnt net zo snel als ze opkwam.

O, mijn god. 'Hudson –'

'Stop,' zegt hij zo onbewogen dat ik bijna begin te twijfelen aan wat ik net zag. Maar dan zegt hij: 'Ik heb niet veel jeugdherinneringen, in elk geval geen herinneringen die een mens zou begrijpen, dus de keus is beperkt. Maar het leek me wel zo eerlijk dat ik jou iets liet zien na alles wat je mij hebt laten zien. Je had deze gebeurtenis al eens eerder gezien, maar dat weet je niet meer, dus...'

'Heb je me dit eerder laten zien?' vraag ik, terwijl ik onopvallend de tranen van mijn wang veeg.

Hij lacht, maar het is een humorloos geluid. 'Ik heb je alles al laten zien.'

De leegte in de woorden weergalmt diep in me en ik doe mijn ogen dicht, want ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Ik weet zelfs niet of ik hem kan geloven, ook al zou ik dat wel willen. Heel graag zelfs.

'Hudson –'

'Je bent hartstikke moe, Grace,' zegt hij, terwijl hij opstaat.

Ik durf te zweren dat ik zijn hand door mijn haar voel strijken.

'Ga slapen.'

Er is heel veel wat ik tegen hem wil zeggen. Er liggen woorden op het puntje van mijn tong die ik opeens niet kan uitspreken. Daarom doe ik wat hij zegt. Ik sluit mijn ogen en probeer in slaap te vallen.

Maar vlak voordat de slaap me overmant weet ik opeens hoe ik een van de dingen die ik kwijt wil toch moet zeggen. 'Je weet toch dat ik niet wil dat je doodgaat, hè?'

Hudson verstijft even en zucht dan voorzichtig. 'Dat weet ik, Grace.'

'Maar ik kan Jaxon ook niet laten doodgaan,' zeg ik. 'Dat kan ik gewoon niet.'

'Dat weet ik ook.'

'Dwing me alsjeblieft niet om te kiezen.' Mijn ogen gaan weer dicht en ik val langzaam in slaap.

Toch hoor ik hem nog zeggen: 'Ik zal jou nooit dwingen om te kiezen, Grace. Dat kan ik niet, want ik weet dat je nooit voor mij zult kiezen.'

3

Te bijten of niet te bijten

‘O, mijn god! Grace, word wakker!’ Macy’s geschreeuw echoot al door onze slaapkamer voordat er licht door ons raam naar binnen komt.

‘Nog niet,’ zeg ik kreunend. Ik draai me om en verberg mijn hoofd voor de tweede keer in acht uur onder mijn kussen. ‘Het is nog donker.’

Ik kruip dieper weg onder mijn dekbed en zak langzaam weg in een droom over een jongetje met blauwe ogen en zijn paard.

Macy schudt me echter door elkaar. ‘Ik meen het! Je moet opstaan.’

‘Zorg dat ze weggaat,’ gromt Hudson, en het klinkt alsof zijn stem van de vloer naast mijn bed komt.

Macy’s telefoon gaat. Ze staakt haar pogingen om mij wakker te krijgen en neemt op.

Ik gluur over de rand van mijn bed en hij ligt inderdaad languit op de vloer. En ook hij verbergt zijn hoofd onder een kussen. Een van mijn knalroze, om precies te zijn.

‘Geen commentaar,’ zeg hij klagelijk. ‘Er is weinig keus in deze kamer.’

Ik glimlach. ‘Klopt, maar ik moet er wel bij zeggen dat knalroze best eens jouw kleur zou kunnen zijn.’

‘Je weet toch dat ik bijt, hè?’ broemt hij, terwijl hij het kussen strak om zijn hoofd vouwt.

‘Moet ik nou bang zijn dat je mij gaat bijten?’ Ik rol met mijn ogen. ‘Je zit namelijk ín mijn hoofd.’

Hij gaat er niet op in. Ik wil mezelf al een schouderklopje geven voor het winnen van deze ronde, maar dan voel ik zijn hoektanden zachtjes langs mijn hals schrapen. Ze stoppen pas als ze de plek bereiken waar mijn hartslag te voelen is en blijven daar even hangen.

Zijn aanraking voelt zo vertrouwd dat ik het onverwacht gloeiend heet krijg. Meteen daarna schiet er een ijskoude paniek door me heen, want hij is níét Jaxon. ‘Zeg! Wat denk jij dat je aan het doen bent?’ Ik probeer hem weg te duwen, maar hij is al verdwenen.

‘Ik laat je alleen even merken dat ik weliswaar in je hoofd zit, maar dat ik je evengoed kan bijten wanneer je dat wilt.’

‘Ik wil helemaal niet dat je dat doet!’ krijs ik bijna, ook al trilt mijn lichaam nog na van zijn aanraking. ‘Dat is nu juist het hele punt.’

‘Weet ik,’ antwoordt hij kalm. ‘Daarom heb ik het ook niet gedaan.’

Mijn hand vliegt naar mijn hals en ik besef dat hij gelijk heeft. Er is zelfs geen schrammetje te bekennen. Godzijdank. ‘Doe dat nooit meer,’ zeg ik nadrukkelijk, om er zeker van te zijn dat hij het begrijpt. ‘Ik wil niet dat iemand anders dan Jaxon me bijt. Oké?’

Zijn lachje krijgt iets spottends en misschien zelfs iets grimmigs, maar hij sputtert niet tegen. Hij knikt en zegt: ‘De hint is duidelijk. Ik beloof je dat ik het nooit meer zal doen.’

‘Goed zo.’ Ik strijk voor alle zekerheid nog één keer met mijn vingers over mijn hals, verontrust door de warmte die ik onder mijn huid voel, ondanks het feit dat Hudson me nooit iets heeft aangedaan. ‘Dank je wel.’

‘Vanzelfsprekend.’ Hij lacht sluw. ‘Tenzij je het me natuurlijk vraagt.’

‘Gatver.’ Ik mep hem met mijn kussen. ‘Je bent walgelijk, weet je dat wel?’

‘Omdat ik zei dat ik je niet zal aanraken zonder jouw toestemming?’ Zijn onschuldige gezicht is bij lange na niet zo overtuigend als hij lijkt te denken. ‘Ik probeer me alleen maar als een heer te gedragen.’

‘Weet je wat? Je doet maar wat je niet laten kan.’ De woorden zijn mijn mond nog niet uit of ik besef wat ik heb gezegd. Al voordat Hudson zich met een ondeugende glans in zijn blauwe ogen naar me toe buigt. Ik steek snel een hand op om zijn mond tegen te houden. ‘Nee! Zo bedoelde ik het niet.’

‘Maak je niet druk, Grace.’ Hij werpt me een blik toe die beslist mijn slipje zou hebben doen smelten als ik niet de levensgezel van zijn broer was. ‘Ik vind het niet erg om slecht te zijn.’

‘Ja, dat had ik al gehoord.’

Ik gooi het dekbed van me af, vastbesloten om een eind aan dit gesprek te maken, ook als dat inhoudt dat ik een sprintje naar de douche moet trekken. Dan dringt het tot me door dat Macy haar telefoongesprek heeft beëindigd en nu tegen mij praat.

‘Sorry,’ zeg ik, verwonderd over het feit dat haar ogen groot zijn en haar gezicht bleek. ‘Ik lag nog te slapen, dus ik hoorde niet wat je zei. Wat is er aan de hand?’

‘De Kring!’ zegt ze. ‘Ze zijn hier.’

‘De Kring?’ De woorden zeggen mijn slaperige brein niet meteen iets. Maar als Hudson zacht en uitgebreid vloekt in een hoekje van mijn hoofd, dringt het tot me door over wie ze het heeft. ‘Zijn de ouders van Jaxon en Hudson hier?’ fluister ik ontzet.

‘Ja! De koning en de koningin zijn vanochtend om vijf uur aangekomen, samen met drie andere levensgezelparen. Zonder berichtje of telefoontje vooraf. Ze stonden opeens met zijn achten bij de poort en eisten dat ze binnen werden gelaten. Mijn vader is woest.’

‘Waarom zijn ze hier?’ vraag ik, terwijl ik mijn superirritante krullen uit mijn gezicht strijk.

‘Officieel voor de vijftwintigjarige inspectie,’ antwoordt Macy.

‘Die hebben ze expres gepland ter ondersteuning van het Ludares-toernooi, om intersoortelijke samenwerking en vriendschap te bevorderen.’

‘En officieus?’ vraag ik, een beetje bang voor het antwoord.

‘Ze willen jou zien,’ antwoorden Hudson en Macy tegelijk.

‘Mij?’ Oké, die zag ik niet aankomen. ‘Waarom willen ze mij zien?’

Kijk, ik snap best dat Jaxons ouders me willen ontmoeten, want voor hen ben ik de levensgezel van hun (bij hun weten) enige levende zoon. Maar waarom moet de rest van de Kring aanwezig zijn bij iets wat puur een familiekwestie is?

Als ik dat zeg beginnen Macy en Hudson allebei te lachen. Ditmaal lachen ze niet met me mee, maar lachen ze me uit.

‘Dit heeft niets te maken met het feit dat je Jaxons levensgezel bent,’ merkt Hudson op. ‘Volgens mij kan dat hun helemaal niets schelen, tenzij ze bang zijn dat het hun macht bedreigt. Wat hun wél iets kan schelen – en niet alleen hun maar ongetwijfeld alle leden van de Kring, zelfs degenen die niet machtsbelust zijn – is dat jij de eerste waterspuwer bent die in ruim duizend jaar is geboren.’

‘Waarom is dat belangrijk? Wat kan één waterspuwer hun nu aandoen? En bovendien ook nog eens een waterspuwer zonder krachten,’ zeg ik tegen hen allebei.

‘Om te beginnen ben jij een nieuwe waterspuwer,’ antwoordt Macy nadrukkelijk. ‘Dat wil niet zeggen dat je geen krachten hebt. Het betekent alleen dat je wat tijd nodig hebt om erachter te komen hoe het precies zit. Je weet nog niet eens wat waterspuwers allemaal kunnen, laat staan wat jij specifiek kunt. Dus ja, natuurlijk zijn ze bang. Als ze dat niet waren had de koning tijdens zijn laatste gruwelijke kruistocht niet alle waterspuwers uitgeroeid en had de Kring hem daar beslist niet mee laten weggelaten. Ze mogen dan vrijwel allemaal lafaards zijn, normaal gesproken zouden ze niet achter genocide staan, tenzij ze er zelf ook bij gebaat waren.’

‘Verdorie, Macy. Hou je vooral niet in, meid!’ roept Hudson uit. En tegen mij zegt hij: ‘Ze heeft gelijk.’

Ik moet erom lachen, wat me een vragende blik van Macy oplevert. ‘Hudson keurt je samenvatting goed,’ zeg ik.

‘Mijn samenvatting is dan ook uitstekend. En zijn vader is een klootzak.’ Ze werpt me een veelbetekenende blik toe. ‘Zo vader, zo zoon, zal ik maar zeggen.’

Hudson rolt met zijn ogen, maar heeft er voor de verandering geen weerwoord op. Dat zou best eens de eerste keer kunnen zijn, nu ik erover nadenk. Hij gaat wel rechtop zitten, met zijn rug tegen de zijkant van mijn bed, en strijkt met een hand door zijn korte verwarde haar. Ik weet dat hij niet echt is, dus waarom slaapt hij dan in een flannellen pyjamabroek zonder shirt? Heeft hij dat uitgetrokken, of kies ik er om onverklaarbare redenen voor om me hem zonder een shirt voor te stellen?

Uiteraard vangt hij die losse gedachte op, want hij knipoogt over zijn blote schouder naar me. ‘Jij mag het zeggen.’

Ik negeer mijn gloeiende wangen en focus me op Macy.

‘Waarom betekent het feit dat de Kring heeft besloten ons met een weinig goeds belovend bezoekje te vereren dat ik om’ – ik werp een blik op mijn telefoon – ‘kwart over vijf in de ochtend moet opstaan?’

‘Omdat ze kennelijk een bijeenkomst met de hele school willen houden voor de lessen beginnen. Dat houdt in dat we allemaal om half zeven in ons gala-uniform in de aula moeten zijn.’

‘Ons gala-uniform? Rok, das en blazer, bedoel je?’ Volgens mij heb ik dat uniform pas één keer gedragen in de tijd dat ik hier ben.

‘Geen blazer,’ zegt Macy met een overdreven diepe zucht. ‘Een lang gewaad.’

‘Een lang gewaad?’ Ik gluur naar mijn kast. ‘Dat heb ik niet.’

‘Nee, maar ik heb er een over, van toen ik kleiner was, gelukkig. Anders zou je om de haverklap struikelen.’

‘Rok, das en lang gewaad dus?’ vraag ik, om er zeker van te zijn dat ik het weet.

‘Ja.’

‘Is het een soort lange jas?’ vraag ik voor alle zekerheid. Want op dit moment zie ik in gedachten een ruimte met leerlingen in baljurken voor me. Als een soort schoolgala...

‘Eerder een ceremonieel gewaad.’ Macy zucht.

Alle alarmbellen gaan nu bij me af. ‘Toch geen ceremonieel gewaad zoals dat bij het offeren van mensen wordt gedragen, hè?’

Macy kijkt me geïrriteerd aan. ‘Niemand is van plan jou te offeren, Grace.’

Dat kan zij gemakkelijk zeggen. Ik onderdruk mijn opkomende ergernis en kies voor een humorvolle aanpak. ‘Kom in mijn web, zegt de spin tegen de vlieg...’

Macy lacht, en dat is precies mijn bedoeling. Daarom durf ik door te gaan. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat niemand me voor angsthaas mag uitmaken, tenzij het iemand is die zelf ook een moordlustige bitch heeft moeten uitschakelen, met reuzenklaauwen in haar armen, een schouder die uit de kom was, een hersenschudding en enorme wonden op de polsen en enkels omdat hij of zij zich uit boeien heeft moeten bevrijden. Op een altaar. Omringd door bloed. In het donker. Onder invloed van een slaapmiddel.’

Macy kijkt me onbewogen aan. ‘Tja, wie heeft dat nou nooit meegeemaakt? Kom op, zeg.’

Ik barst in lachen uit, echt voluit, want ze weet het heel goed te brengen. ‘Is dat jouw manier om me duidelijk te maken dat ik me niet als een dramaqueen moet gedragen over die bijna-doodervaring?’

‘Serieus? Het is mijn manier om je duidelijk te maken dat ik dolgraag de kans zou krijgen om die bitch voor de tweede keer naar de hel te trappen.’ Ze loopt naar haar kast en haalt er twee donkerpaarse gewaden uit. Ze gooit een ervan op haar bed en geeft het andere aan mij.

‘Het is paars,’ zeg ik tegen haar.

‘Ja,’ zegt ze.

‘Het gewaad is paars.’

Ze knikt. ‘Kan wel kloppen.’

‘Als ik dat aantrek ben ik net Barney de dinosaurus.’

Ze grinnikt. ‘Welkom op de Katmere Academy.’ Terwijl ik naar het reusachtige paarse gedrocht staar dat voor mijn ceremoniële gewaad moet doorgaan, schiet zij snel voor me de freaking badkamer in.

4

De duivel komt naar Denali

Ik ben heus wel eerder in aula's geweest. Ik heb tenslotte op een Amerikaanse middelbare school gezeten. Maar niets heeft me voorbereid op de aula van Katmere.

Het is een enorme zaal met een hoog plafond, dat zich minstens tien tot vijftien meter boven de grond bevindt, met overal griezelige torenspitsen, en lijkt meer op een gotische kerk dan op een ontmoetingsruimte voor leerlingen.

Gebrandschilderde ramen met verschillende bovennatuurlijke tafereelen. Vinkje.

Zwarte spitse bogen boven alle paden. Vinkje.

Gedetailleerde, al dan niet lugubere afbeeldingen op vrijwel alle beschikbare oppervlakten. Vinkje.

Serius, het enige wat volgens mij ontbreekt is een altaar.

In plaats daarvan staat er een rond podium midden in de zaal, omringd door honderden stoelen met dezelfde donkerpaarse kleur als onze gewaden. Als de leerlingen binnenkomen en hun stoel opzoeken lijkt de voorkant van de ruimte net een ontplofte aubergine. Of eigenlijk duizend aubergines.

Hierbij vergeleken is Huis Usher net een vakantiewoning. Sorry, Edgar Allan Poe.

Ik kijk opzij om mijn grapje met Hudson te delen, maar kom tot de ontdekking dat hij niet met me mee naar binnen is gekomen.

Oom Finn is al op het podium, maar hij is de enige, ook al staan er acht (uiteraard) gedetailleerd besneden stoelen op een rij achter de microfoon en het geluidssysteem, waar mijn oom momenteel mee staat te priegelen.

Ik moet lachen als ik hem zo bezig zie. Want hier, midden in deze aula die regelrecht uit een horrorverhaal lijkt te zijn gekomen, doet mijn oom precies hetzelfde wat iedere directeur of onderdirecteur van middelbare scholen over de hele wereld doet voor een grote bijeenkomst. De bizar normale situatie werkt op mijn lachspieren, maar bezorgt me ook heimwee.

Niet per se naar mijn oude leven, maar naar het meisje dat ik vroeger was. Normaal. Menselijk. Doorsnee.

In mijn hoofd ben ik nog steeds dezelfde saaie Grace die ik altijd was, maar op de Katmere Academy ben ik abnormaal. Een afwijking. Iemand om naar te staren en over te fluisteren. Meestal negeer ik dat, want ja, ik ben natuurlijk wel het meisje dat de levensgezel van Jaxon Vega is en dat Hudson Vega in haar hoofd heeft wonen. En dan bezit ik ook nog eens de vervelende gewoonte om in steen te veranderen wanneer ik daar zin in heb.

Zeg eens eerlijk, wie zou er nou niet staren?

‘Laten we hier gaan zitten,’ zegt Macy, wijzend naar een paar vrije stoelen bijna vooraan in de zaal. ‘Ik wil het spektakel goed kunnen zien.’

Normaal gesproken zit ik liever niet vooraan, maar van alle dingen waar ik vandaag misschien bezwaar tegen zal willen maken komt een zitplaats in de aula zo ongeveer op de laatste plek. Bovendien kan ik hiervandaan de ouders van Jaxon en Hudson goed bekijken.

Née! Hudsons schreeuw echoot door mijn hoofd, zo luid en zo heftig dat ik pardoos met opengesperde ogen blijf stilstaan en om me